

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

SIEGBERT ALBER

της 25ης Σεπτεμβρίου 2003 ¹

I — Εισαγωγή

1. Η κρινόμενη αίτηση του Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας αφορά την ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 7 της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφάλισως ² (στο εξής: οδηγία περί της ίσης μεταχειρίσεως ή οδηγία 79/7). Το αιτούν δικαστήριο έχει αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον μία εθνική ρύθμιση, που προβλέπει διαφορετική «ηλικία επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου» ³ για τους άνδρες και τις γυναίκες, όσον αφορά παροχή χαρακτηριζόμενη ως «πρώρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας», είναι σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο.

2. Στην προκειμένη περίπτωση αμφισβητείται κατά πόσον μια τέτοια πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας πρέπει να εξομοιώνεται με σύνταξη γήρατος ή κατά πόσον πρόκειται για άλλη παροχή, η οποία επηρεάζεται από τον καθορισμό της ηλικίας λήψεως της συντάξεως. Στη δεύ-

τερη περίπτωση τα κράτη μέλη θα μπορούσαν, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α' της οδηγίας περί της ίσης μεταχειρίσεως, να αποκλείσουν από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας τον καθορισμό της ηλικίας λήψεως της συντάξεως και επομένως να καθορίσουν διαφορετική ηλικία συνταξιοδότησεως για άνδρες και γυναίκες.

II — Το νομικό πλαίσιο

Α — Οι διατάξεις κοινοτικού δικαίου

Το άρθρο 3 της οδηγίας 79/7 προβλέπει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται:

- α) στα νομικά συστήματα που εξασφαλίζουν προστασία κατά των ακολούθων κινδύνων:

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

² — ΕΕ 1979, L 6, σ.24.

³ — Αυτός ο όρος χρησιμοποιείται στην Αυστρία για τον όρο «ηλικία συνταξιοδότησεως».

[...]

— γήρατος,

[...]

— τον υπολογισμό των παροχών, συμπεριλαμβανομένων των προσανυξήσεων λόγω συζύγου και προστατευομένου προσώπου και τις προϋποθέσεις διαρκείας και διατηρήσεως του δικαιώματος επί των παροχών.»

— ανεργίας·

Το άρθρο 7, παράγραφος 1, προβλέπει τα εξής:

[...]»

«Η παρούσα οδηγία δεν θίγει την ευχέρεια που έχουν τα κράτη μέλη να αποκλείουν από το πεδίο εφαρμογής της:

Το άρθρο 4 έχει ως εξής:

«Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, είτε άμεσα είτε έμμεσα, σε συσχετισμό ιδίως με την οικογενειακή κατάσταση και ιδιαίτερα όσον αφορά:

α) τον καθορισμό της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως για την χορήγηση συντάξεων γήρατος και συντάξεων εν γένει και τις συνέπειες που είναι δυνατό να προκύψουν για άλλες παροχές·

[...]»

— το πεδίο εφαρμογής των συστημάτων και τους όρους πρόσβασης στα συστήματα αυτά,

B — Οι εθνικές διατάξεις

— την υποχρέωση καταβολής εισφορών και τον υπολογισμό των εισφορών,

3. Το άρθρο 253a του Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (γενικού νόμου κοινωνικής ασφάλισεως, στο εξής: ASVG) έχει ως εξής:

«(1) Αξίωση για πρόωγη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας έχει ο ασφαλισμένος μετά τη συμπλήρωση 738 μηνών ζωής, η ασφαλισμένη μετά τη συμπλήρωση 678 μηνών ζωής, αν

γυναίκες ασφαλισμένες, η κατά τον χρόνο αυτό υπολογιζόμενη κατά το άρθρο 261 σύνταξη πρέπει να προσανξηθεί σύμφωνα με το άρθρο 261β· από την πρώτη του επομένου μήνα η σύνταξη ισχύει ως σύνταξη γήρατος κατά το άρθρο 253, παράγραφος 1.»

1. έχει συμπληρωθεί ο χρόνος αναμονής (άρθρο 236),
2. κατά την κρίσιμη ημερομηνία έχουν συμπληρωθεί 180 μήνες καταβολής εισφορών υποχρεωτικής ασφάλισης, [...], και
3. ο(η) ασφαλισμένος(η) πληροί κατά την κρίσιμη ημερομηνία (άρθρο 223, παράγραφος 2) την προϋπόθεση του άρθρου 253β, παράγραφος 1, 4, και έχει εισπράξει εντός των τελευταίων 15 μηνών πριν από την κρίσιμη ημερομηνία (άρθρο 223, παράγραφος 2) τουλάχιστον για 52 εβδομάδες, λόγω ανεργίας, χρηματική παροχή από την ασφάλιση ανεργίας, για την περαιτέρω διάρκεια της ανεργίας.

4. Το άρθρο 253 ASVG φέρει τον τίτλο «Σύνταξη γήρατος» και η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού έχει ως εξής:

«Αξίωση για σύνταξη γήρατος έχει ο ασφαλισμένος μετά τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας του (νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως), η ασφαλισμένη μετά τη συμπλήρωση του 60ού έτους της ηλικίας της (νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως), αν έχει συμπληρωθεί ο χρόνος αναμονής (άρθρο 236).»

III — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

[...]

(4) Με τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας για τους άνδρες ασφαλισμένους, του 60ού έτους της ηλικίας για τις

5. Ο προσφεύγων της κύριας δίκης (στο εξής: προσφεύγων) υπέβαλε αίτηση για χορήγηση της πρόωγης συντάξεως λόγω γήρατος. Δεδομένου ότι ο αιτών δεν είχε ακόμη, κατά την κρίσιμη ημερομηνία, συμπληρώσει τον 738ο μήνα ζωής, η

αίτησή του απορρίφθηκε⁴. Ο προσφεύγων άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής ένδικα μέσα και εκκρεμεί αναίρεση ενώπιον του Oberster Gerichtshof.

6. Το αιτούν δικαστήριο έχει αμφιβολίες ως προς τη συμφωνία της επίδικης ρύθμισης με την οδηγία 79/7. Είναι αμφίβολο αν η αυστριακή διάταξη εμπίπτει στην εισάγουσα εξαίρεση διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας. Σύμφωνα με την επιβαλλόμενη από τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στενή ερμηνεία της εισάγουσας εξαίρεση διάταξης, είναι σε κάθε περίπτωση αμφίβολο αν η επίδικη παροχή αποτελεί σύνταξη γήρατος ή εν γένει σύνταξη. Όσον αφορά την επίδικη παροχή, η ανεργία του ενδιαφερομένου αποτελεί το καθοριστικό για την παροχή κριτήριο, στο οποίο προστίθενται συμπληρωματικώς η συμπλήρωση συγκεκριμένου ορίου ηλικίας και η συμπλήρωση χρόνου αναμονής.

7. Στην περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα κατά πόσον η πρόωγη σύνταξη λόγω ανεργίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως σύνταξη γήρατος, ερωτάται κατά πόσον η παροχή αυτή μπορεί να

υπαχθεί στις «άλλες παροχές», για τις οποίες είναι δυνατό να προκύψουν συνέπειες από τον καθορισμό της ηλικίας συνταξιοδότησεως, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας.

8. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο τομέας των επιτρεπτών εξαιρέσεων περιορίζεται στις διακρίσεις, οι οποίες συνδέονται αναγκαιώς και αντικειμενικώς με τη διαφορά της ηλικίας συνταξιοδότησεως⁵. Κατά συνέπεια, ο αναλόγως του φύλου διαφορετικός καθορισμός της ηλικίας σε ρύθμιση για παροχές άλλες από τις συντάξεις γήρατος και τις εν γένει συντάξεις θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον αν αυτή η άνιση μεταχείριση είναι απαραίτητη για να αποφευχθεί να τεθεί σε κίνδυνο η οικονομική ισορροπία του συστήματος κοινωνικής ασφάλισεως, ή να εξασφαλισθεί η συνοχή μεταξύ του συνταξιοδοτικού συστήματος και του συστήματος των άλλων παροχών.

9. Σχετικά με το ζήτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το ποσοστό των πρόωγων συντάξεων γήρατος λόγω ανεργίας που καταβλήθηκαν τον Δεκέμβριο του 2001 στις συνολικώς καταβληθείσες συντάξεις γήρατος και πρόωρες συντάξεις γήρατος ανερχόταν μόλις στο 1,2 %. Κατά την άποψή του, η κατάργηση της διακρίσεως, δηλαδή η ενιαία ρύθμιση της ηλικίας για τη λήψη της παροχής για τους άνδρες και τις γυναίκες, δεν θα είχε, στην προκειμένη υπόθεση, σοβαρές επιπτώσεις επί της οικονομικής ισορροπίας του συστήματος κοινωνικής ασφάλισεως

4 — Δεν είναι απολύτως σαφές για ποιο λόγο, με απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2000, απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντος, με την αιτιολογία ότι δεν είχε ακόμη συμπληρώσει τον 738ο μήνα της ηλικίας του. Σύμφωνα με τα στοιχεία του αιτούντος δικαστηρίου, η ηλικία συνταξιοδότησεως για την πρόωγη σύνταξη λόγω ανεργίας αυξήθηκε σταδιακά με το Sozialrechtsänderungsgesetz 2000 (νόμο περί τροποποιήσεως του κοινωνικού δικαίου), έτσι ώστε το πρώτον τον Οκτώβριο 2002 ανήλθε για τους άνδρες στον 738ο μήνα ζωής. Η ασάφεια όμως αυτή δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη για την κρίση της προκειμένης υποθέσεως, δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο αμφιβάλει γενικώς για τη συμφωνία της ρυθμίσεως με το κοινοτικό δίκαιο, στο μέτρο που η ρύθμιση προβλέπει διαφορετική ηλικία συνταξιοδότησεως για τους άνδρες και τις γυναίκες.

5 — Βλ. απόφαση της 23ης Μαΐου 2000, C-104/98, Buchner κ.λπ. (Συλλογή 2000, σ. 1-3625, σκέψη 25).

στο σύνολό του. Το αιτούν δικαστήριο εκφράζει αμφιβολίες και ως προς το κατά πόσον υπάρχει συνοχή μεταξύ της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας και της συντάξεως γήρατος του άρθρου 253 ASVG.

10. Κατά συνέπεια, το Oberster Gerichtshof της Δημοκρατίας της Αυστρίας υποβάλλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Έχει η εξαίρεση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως, την έννοια ότι μπορεί να εφαρμόζεται επί παροχής όπως η πρόωγη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας, για την οποία το εθνικό δίκαιο καθορίζει διαφορετική ηλικία συνταξιοδοτήσεως για άνδρες και γυναίκες;»

11. Στη διαδικασία έλαβαν μέρος ο προσφεύγων, η Κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας καθώς και η Επιτροπή. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων θα εξετασθούν στο πλαίσιο της νομικής εκτιμήσεως.

12. Ο προσφεύγων, προτού λάβει θέση επί του προδικαστικού ερωτήματος, υποστηρίζει ότι είναι αμφίβολο κατά πόσον η εισάγουσα εξαίρεση ρύθμιση εξακολουθεί να εφαρμόζεται γενικά στο συνταξιοδοτικό δίκαιο της Δημοκρατίας της Αυστρίας. Οι προβλεπόμενες από το κοινοτικό δίκαιο εξαιρέσεις μπορούν,

σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, να διατηρηθούν μόνο για μια μεταβατική περίοδο, δηλαδή για περιορισμένη διάρκεια. Στην Αυστρία η διαδικασία εξισώσεως της ηλικίας συνταξιοδοτήσεως ανδρών και γυναικών θα περατωθεί οριστικά το έτος 2033. Δεν μπορεί συνεπώς εν προκειμένω να γίνει λόγος για προσωρινή διάρκεια. Εκτός αυτού, η Αυστρία δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή της για διενέργεια τακτικών ελέγχων κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας. Με απαράδεκτες ενέργειες που αυξάνουν την άνιση μεταχείριση, αφενός, και με την αδράνεια, αφετέρου, ο αυστριακός νομοθέτης αποδυνάμωσε την εφαρμογή των διατάξεων που εισάγουν εξαίρεση.

13. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως παρέλκει η εξέταση του επιχειρήματος αυτού. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στη διαδικασία για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως δίδεται απάντηση μόνο στα ερωτήματα που υποβάλλει το αιτούν δικαστήριο. Στην υπόθεση Kaba⁶, το Δικαστήριο αποφάνθηκε σχετικά ότι: «Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, εφόσον η δυνατότητα καθορισμού των προς υποβολή ερωτημάτων ανατίθεται μόνο στον εθνικό δικαστή, οι διάδικοι δεν μπορούν να μεταβάλουν το περιεχόμενο των ερωτημάτων αυτών [...] Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει κατ' αρχήν να περιορίσει την εξέτασή του στα στοιχεία εκτιμήσεως που αποφάσισε να του υποβάλει το αιτούν δικαστήριο. Όσον αφορά την εφαρμογή της κρίσιμης για την υπόθεση εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως, το Δικαστήριο πρέπει, συνεπώς, να εξετά-

⁶ — Απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, C-466/00, Kaba (Συλλογή 2003, σ. I-2219, σκέψεις 40 επ.).

σει την κατάσταση που θεωρεί δεδομένη το εν λόγω αιτούν δικαστήριο και δεν δεσμεύεται από τις υποθετικές περιπτώσεις που προβάλλει ένας από τους διαδίκους της κύριας δίκης [...]».

παράγραφος 1, ASVG, της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας, σύμφωνα με το άρθρο 253a ASVG, και των διατάξεων του Arbeitslosenversicherungsgesetz (νόμου περί ασφάλισης ανεργίας, AIVG).

14. Εκτός αυτού, στην υπόθεση Hepple⁷, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι «η προσωρινή διατήρηση μιας διαφορετικής αναλόγως του φύλου προϋποθέσεως όσον αφορά την ηλικία συνταξιοδότησεως μπορεί να καθιστά αναγκαία τη μεταγενέστερη λήψη, μετά την εκπνοή της προθεσμίας για τη μεταφορά της οδηγίας, μέτρων αναπόσπαστων από αυτό το εισάγον παρέκκλιση σύστημα καθώς και την τροποποίηση τέτοιων μέτρων».

IV — Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

A — Ο προσφεύγων

15. Ο προσφεύγων δέχεται ότι η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας δεν αποτελεί σύνταξη γήρατος κατά την έννοια του ευρωπαϊκού δικαίου. Αυτό μπορεί να συναχθεί από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Buchner⁸. Για τον προσφεύγοντα, το κεντρικό ερώτημα είναι, επομένως, κατά πόσον υπάρχει συνοχή μεταξύ της συντάξεως γήρατος, σύμφωνα με το άρθρο 253,

16. Όπως προκύπτει από τον τίτλο του άρθρου 253a ASVG, κύριο στοιχείο αυτού του είδους συντάξεως είναι η ανεργία. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, ο δικαιούχος έχει αξίωση γι' αυτό το είδος συντάξεως μόνο «για την περαιτέρω διάρκεια της ανεργίας», και χάνει την αξίωσή του αν ασκεί βιοποριστικό επάγγελμα. Σύμφωνα με το άρθρο 253a, παράγραφος 4, ASVG, με τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας για τους άνδρες, ή του 60ού έτους της ηλικίας για τις γυναίκες, αυτό το είδος συντάξεως καταβάλλεται ως κανονική σύνταξη γήρατος και πρέπει, στην περίπτωση αυτή, να υπολογισθεί εκ νέου. Δεν πρόκειται συνεπώς για διαρκή κοινωνική προστασία, όπως στην περίπτωση της συντάξεως γήρατος σύμφωνα με το άρθρο 253 ASVG, αλλά για μεταβατική βοήθεια υπέρ ηλικιωμένων ανέργων.

17. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, δεν υφίσταται συνοχή μεταξύ των δύο ειδών συντάξεως. Το γεγονός ότι τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες μπορούν να λάβουν την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας 3,5 έτη πριν τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως αποτελεί φαινομενικά μόνο σύνδεσμο μεταξύ αυτών των δύο ειδών συντάξεως. Η διαφορά της ηλικίας συνταξιοδο-

7 — Απόφαση της 23ης Μαΐου 2000, C-196/98, Hepple κ.λπ. (Συλλογή 2000, σ. I-3701, σκέψη 23).

8 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 5.

τήσεως για την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας δεν αποτελεί αναγκαία και αντικειμενική συνέπεια του διαφοροποιημένου, ανάλογα με το φύλο, ορίου ηλικίας του άρθρου 253 ASVG. Για τον λόγο αυτό, ο προσφεύγων προτείνει να δοθεί αρνητική απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα.

B — Η Αυστριακή Κυβέρνηση

18. Κατά την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως, τα κριτήρια που ανέπτυξε το Δικαστήριο στην υπόθεση Buchner⁹ δεν μπορούν να ισχύσουν στην πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας. Αντίθετα προς την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανικανότητας προς εργασία, στην πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας η ηλικία για τη λήψη της παροχής είχε αρχικά οριστεί, και για τα δύο φύλα, σε πέντε έτη και, μετά την παράλληλη αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησεως με τον Sozialrechtsänderungsgesetz 2000, σε 3,5 έτη πριν την εκάστοτε νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως. Είναι αναμφίβολα δεδομένη στην προκειμένη περίπτωση η συνοχή με τη σύνταξη γήρατος.

19. Η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας αποτελεί πρόωρη σύνταξη για τους επί μεγάλο χρονικό διάστημα ανέργους. Η ηλικία συνταξιοδότησεως στην πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας συνδέεται αντικειμενικά και αναγκαστικά με την ηλικία συνταξιοδότησεως επί κανο-

νικής συντάξεως γήρατος. Η στατιστική πιθανότητα ανευρέσεως νέας θέσεως εργασίας εξαρτάται βέβαια σε μεγάλο βαθμό και από το πότε, δηλαδή σε πόσους μήνες ή έτη, ο (η) ασφαλισμένος(η) θα μπορεί να αξιώσει την κανονική σύνταξη γήρατος.

20. Η Αυστριακή Κυβέρνηση επικαλείται την απόφαση στην υπόθεση Graham¹⁰. Στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο θεώρησε δικαιολογημένη τη διαφορετική ηλικία λήψεως παροχών λόγω αναπηρίας, λόγω της συνοχής μεταξύ του συστήματος των συντάξεων γήρατος και του συστήματος των παροχών αναπηρίας. Οι σχέψεις αυτές μπορούν να ισχύσουν στην περίπτωση της κύριας δίκης και ισχύουν, με το ίδιο περιεχόμενο, για την αυστριακή πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας.

21. Εάν το Δικαστήριο θεωρούσε την αυστριακή ρύθμιση ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο, αυτό θα είχε σημαντικές συνέπειες. Στην περίπτωση αυτή το θιγόμενο φύλο θα είχε δικαίωμα ίσης μεταχείρισεως με το ευνοούμενο φύλο. Θα έπρεπε συνεπώς και οι άνδρες να έχουν αξίωση για την παροχή αυτή με τη συμπλήρωση του 56,5 έτους, δηλαδή 8,5 έτη πριν τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεώς τους. Η Δημοκρατία της Αυστρίας θεωρεί ότι αυτό θα αποτελούσε αδικαιολόγητη ευνοϊκή μεταχείριση των ανδρών. Θα έπρεπε συνεπώς η ηλικία των γυναικών να προσαρμοστεί προς αυτή των ανδρών, δηλαδή στα 61,5 έτη. Αυτό όμως θα

9 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 5.

10 — Απόφαση της 11ης Αυγούστου 1995, C-92/94, Graham κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-2521).

ισοδυναμούσε στην πραγματικότητα με κατάργηση αυτού του είδους της συντάξεως για τις γυναίκες, δεδομένου ότι αυτές, με τη συμπλήρωση του 60ού έτους φθάνουν στη νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως και μπορούν να λάβουν την κανονική σύνταξη γήρατος. Κατά συνέπεια, αποκλειστικά και μόνον οι άνδρες θα είχαν πλέον πρακτικά αξίωση για πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας. Αυτό, κατά την άποψη της Δημοκρατίας της Αυστρίας, δεν δικαιολογείται από πλευράς ίσης μεταχειρίσεως. Για τον λόγο αυτό, η Δημοκρατία της Αυστρίας θα ήταν, με την ανάλυση αυτή, υποχρεωμένη να καταργήσει στο σύνολό του το είδος παροχής «πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας». Το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως δεν θα έπρεπε όμως να έχει τόσο εκτεταμένες συνέπειες.

22. Η Αυστριακή Κυβέρνηση θεωρεί ότι η επιλεγείσα λύση είναι η μοναδική, και συνεπώς επιτρεπτή, λύση για τη διατήρηση της συνοχής του αυστριακού συστήματος. Η εισάγουσα εξαίρεση διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται επί παροχής όπως η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας, για την οποία το εθνικό δίκαιο ορίζει διαφορετική ηλικία συνταξιοδότησεως για άνδρες και γυναίκες.

Γ — Η Επιτροπή

23. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας του άρθρου 253a, παράγραφος 1, ASVG

δεν αποτελεί σύνταξη γήρατος ή εν γένει σύνταξη κατά την έννοια της οδηγίας. Προς υποστήριξη της απόψεώς της, η Επιτροπή επικαλείται την απόφαση επί της υποθέσεως Buchner¹¹. Η επίδικη παροχή δεν πρέπει συνεπώς να χαρακτηρίζεται ως σύνταξη γήρατος ή εν γένει σύνταξη.

24. Δεν υφίσταται σχέση μεταξύ της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας και της συντάξεως γήρατος. Υπέρ της απόψεως αυτής συνηγορεί το γεγονός ότι με τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας αντικαθίσταται από τη σύνταξη γήρατος. Όταν μία παροχή αντικαθίσταται από άλλη, τότε περατώνεται το πρώτο είδος παροχής, εν προκειμένω η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας, και αρχίζει ένα άλλο είδος παροχής, δηλαδή η σύνταξη γήρατος κατά το άρθρο 253 ASVG.

25. Το γεγονός ότι για τη χορήγηση της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας προβλέπεται ένα, το αυτό για τους άνδρες και τις γυναίκες, χρονικό διάστημα 3,5 ετών πριν τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως δεν μπορεί, κατά την άποψη της Επιτροπής, να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι υφίσταται σχέση μεταξύ των δύο παροχών. Επίσης από το γεγονός αυτό δεν συνάγεται ότι η δυσμενής διάκριση είναι απαραίτητη αντικειμενικά για τη διατήρηση της συνοχής μεταξύ των δύο ειδών παροχών.

11 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 5.

26. Για τον λόγο αυτό η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας εξαίρεση δεν εφαρμόζεται στην επίδικη παροχή.

28. Ο νομικός χαρακτηρισμός της επίδικης παροχής αποτελεί τελικώς κρίση του εθνικού δικαίου, στην οποία πρέπει να προβεί το αιτούν δικαστήριο. Η κρίση όμως αυτή πρέπει να χωρήσει βάσει παραμέτρων κοινοτικού δικαίου και εναπόκειται στο Δικαστήριο να καθορίσει τις παραμέτρους αυτές.

V — Εκτίμηση

27. Όπως ανέφερα στις προτάσεις μου επί της υποθέσεως Buchner¹², όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής της εισάγουσας παρέκκλιση διατάξεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας περί ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να γίνει η διάκριση ότι αυτή εφαρμόζεται, αφενός, στις συντάξεις γήρατος ή στις συντάξεις εν γένει και, αφετέρου, στις συντάξεις που μπορούν να απορρέουν για άλλες παροχές από τον καθορισμό της ηλικίας συνταξιοδότησεως. Αυτή η εισάγουσα παρέκκλιση διάταξη θα πρέπει συνεπώς να εξεταστεί σε δύο στάδια. Πρέπει κατ' αρχάς να γίνει ο χαρακτηρισμός της επίμαχης παροχής και, ενδεχομένως, να προσδιοριστούν τα εφαρμοστέα κοινοτικά κριτήρια. Μόνον αν γίνει δεκτό ότι δεν πρόκειται για σύνταξη γήρατος ή για σύνταξη εν γένει θα πρέπει να εξεταστεί αν ο καθορισμός διαφορετικής ηλικίας συνταξιοδότησεως με την επίδικη εθνική νομοθεσία πρέπει να ερμηνευθεί ως συνέπεια απορρέουσα από τον θεμιτό καθορισμό διαφορετικής ηλικίας συνταξιοδότησεως για την επίμαχη παροχή.

29. Για να καταστεί δυνατή η υπαγωγή μιας παροχής στον ένα ή τον άλλο ασφαλιστικό κίνδυνο, πρέπει να καθοριστούν τα χαρακτηριστικά στοιχεία του. Αυτά τα αντικειμενικά κριτήρια θα έπρεπε να καθιστούν δυνατή και την οριοθέτηση των κινδύνων μεταξύ τους. Έτσι, στην περίπτωση «παροχής λόγω γήρατος», κύρια προϋπόθεση της αξιώσεως αποτελεί η συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως. Αντίθετα, για μία «παροχή λόγω ανεργίας», χαρακτηριστικό είναι ότι ο λήπτης της παροχής δεν διατηρεί ενεργό σχέση εργασίας, είναι όμως κατ' αρχήν έτοιμος να επανενταχθεί στην επαγγελματική ζωή, πράγμα που διαπιστώνεται αντικειμενικά από το γεγονός ότι τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως εργατικού δυναμικού ως αναζητών εργασία¹³. Προβληματική μπορεί να καθίσταται η κατάταξη μιας παροχής όταν αυτή εμφανίζει —όπως στην προκειμένη περίπτωση— στοιχεία τόσο του ενός όσο και του ετέρου ασφαλιστικού κινδύνου.

30. Το Δικαστήριο έλαβε θέση στην υπόθεση De Vriendt σχετικά με την ερμηνεία

12 — Προτάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 1999 επί της υποθέσεως C-104/98, Buchner (Συλλογή 2000, σ. I-3628, σημείο 10).

13 — Αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-88/95, C-102/95 και C-103/95, Martínez Losada κ.λπ. (Συλλογή 1997, σ. I-869) και της 25ής Φεβρουαρίου 1999, C-320/95, Alvimite (Συλλογή 1999, σ. I-951).

της προβλεπόμενης στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ίσης μεταχειρίσεως διατάξεως, που εισάγει εξαίρεση. Έκρινε ότι «από τη φύση των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας προκύπτει ότι πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να επιτρέψει στα κράτη μέλη να διατηρήσουν προσωρινώς, όσον αφορά τις συντάξεις, τα πλεονεκτήματα που έχουν αναγνωριστεί στις γυναίκες, ώστε αυτά να μπορέσουν να προβούν προοδευτικώς στην τροποποίηση, ως προς το σημείο αυτό, των συνταξιοδοτικών τους συστημάτων χωρίς να διαταραχθεί η περίπλοκη οικονομική ισορροπία των συστημάτων αυτών, η σπουδαιότητα της οποίας δεν μπορεί να παραγνωριστεί»¹⁴.

31. Για το χαρακτηρισμό της επίμαχης παροχής πρέπει να γίνει αναγωγή στα κριτήρια που διαμόρφωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση Buchner. Στη διαδικασία εκείνη είχε τεθεί το ζήτημα της συμφωνίας μιας αυστριακής εθνικής ρυθμίσεως για την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανικανότητας προς εργασία με το κοινοτικό δίκαιο. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε σχετικώς¹⁵ ότι «τέτοια παροχή δεν μπορεί να αποτελεί σύνταξη γήρατος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας, το οποίο είναι διάταξη εισάγουσα εξαίρεση και πρέπει, κατά πάγια νομολογία, να ερμηνεύεται συσταλτικά, λαμβανομένης υπόψη της θεμελιώδους σημασίας της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως»¹⁶. Εκτός αυτού η

χορήγηση της εν λόγω παροχής υπόκειται βέβαια σε προϋπόθεση ηλικίας, η παροχή όμως αυτή χορηγείται μόνο στα πρόσωπα τα οποία είναι ανίκανα, συνεπεία ασθενείας ή άλλης αναπηρίας ή μειώσεως των σωματικών ή πνευματικών ικανοτήτων, να ασκήσουν επαγγελματική δραστηριότητα¹⁷.

32. Τα κριτήρια αυτά μπορούν, από άποψη περιεχομένου, να ισχύουν στην υπό κρίση υπόθεση. Η συμπλήρωση συγκεκριμένης ηλικίας αποτελεί βέβαια προϋπόθεση για τη λήψη πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας, δεν είναι όμως η μόνη προϋπόθεση. Εκτός από την προϋπόθεση αυτή ισχύουν και άλλα κριτήρια. Ο αιτών πρέπει, μεταξύ άλλων, να έχει συμπληρώσει το χρόνο αναμονής κατά το άρθρο 236 ASVG, κατά την κρίσιμη ημερομηνία να έχει συμπληρώσει τουλάχιστον 180 μήνες εισφορών υποχρεωτικής ασφάλισως στη συνταξιοδοτική ασφάλιση και να έχει εισπράξει εντός των τελευταίων 15 μηνών πριν από την κρίσιμη ημερομηνία τουλάχιστον για 52 εβδομάδες χρηματική παροχή από την ασφάλιση ανεργίας.

33. Όπως, κατά συνέπεια, ορθά υποστηρίζουν το αιτούν δικαστήριο, η Επιτροπή και ο προσφεύγων, το καθοριστικό για την επίμαχη παροχή κριτήριο δεν είναι η συμπλήρωση συγκεκριμένης ηλικίας, αλλά η κατάσταση της ανεργίας. Η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας πρέπει να επισπεύδει την καταβολή συντάξεως γήρατος σε όλες τις περιπτώσεις, στις οποίες η επανένταξη του ασφαλισμένου στον επαγγελματικό βίο είναι αδύνατη ή δυσχερής λόγω γήρατος, ασθενείας κ.λπ. Η δυσχερής επανένταξη συνάγεται και

14 — Βλ. απόφαση της 30ής Απριλίου 1998, C-377/96 έως C-384/96, De Vriendt κ.λπ. (Σύλλογή 1998, σ. I-2105, σκέψη 26).

15 — Υπόθεση Buchner κ.λπ. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 5, σκέψη 21).

16 — Βλ. αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 1993, C-328/91, Thomas κ.λπ. (Σύλλογή 1993, σ. I-1247, σκέψη 8), της 22ας Οκτωβρίου 1998, C-154/96, Wolfs (Σύλλογή 1998, σ. I-6173, σκέψη 24) και απόφαση στην υπόθεση De Vriendt κ.λπ. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 14, σκέψη 25).

17 — Υπόθεση Buchner κ.λπ. (παρατεθείσα στην υποσημείωση 5, σκέψη 20).

από το γεγονός ότι ο ασφαλισμένος έχει ήδη εισπράξει επί 52 εβδομάδες χρηματική παροχή από την ασφάλιση ανεργίας. Η πρόωγη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας αποτελεί συνεπώς για τους ηλικιωμένους άνεργους μία μεταβατική βοήθεια μέχρι τη λήψη της συντάξεως γήρατος. Λαμβάνει υπόψη ιδίως το γεγονός ότι η πιθανότητα ανευρέσεως νέας θέσεως εργασίας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το πότε ο ενδιαφερόμενος συμπληρώνει τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως. Εκτός αυτού, η πρόωγη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας εμποδίζει τους ενδιαφερόμενους να αναγκαστούν, λίγο πριν λάβουν την κανονική σύνταξη γήρατος, να ζητήσουν κοινωνική αρωγή.

34. Το Δικαστήριο, με την απόφασή του επί της υποθέσεως *Molenaar*¹⁸, αποφάνθηκε ότι για τον χαρακτηρισμό μιας παροχής κρίσιμος δεν είναι ο χαρακτηρισμός της από την εκάστοτε εθνική νομοθεσία, αλλά ο σκοπός που εκπληρώνεται με την παροχή. Οι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη χορήγηση της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας και οι λόγοι για τη θέσπισή της αποδεικνύουν ότι το καθοριστικό για την παροχή κριτήριο είναι η ανεργία. Σε αντίστοιχες υποθέσεις¹⁹, στις οποίες επρόκειτο για παροχές για τη λήψη των οποίων η συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας αποτελούσε ένα από τα κριτήρια που έπρεπε να πληρούνται, αλλά όχι το καθοριστικό για την παροχή κριτήριο, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια τέτοια παροχή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως σύνταξη γήρατος ή σύνταξη εν γένει, κατά

την έννοια της οδηγίας 79/7. Για τον λόγο αυτό, ούτε η επίδικη παροχή αποτελεί σύνταξη γήρατος ή σύνταξη εν γένει κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας περί ίσης μεταχειρίσεως.

35. Στη συνέχεια πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον η παροχή αυτή μπορεί να υπαχθεί στον όρο «συνέπειες που είναι δυνατό να προκύψουν για άλλες παροχές» κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου.

36. Με τη φράση αυτή περιορίζεται το πεδίο εφαρμογής των επιτρεπτών παρεκκλίσεων στις διακρίσεις οι οποίες υφίστανται σε άλλα συστήματα παροχών και οι οποίες *συνδέονται αναγκαίως και αντικειμενικώς* με αυτή τη διαφορά της ηλικίας συνταξιοδότησεως. Αυτό αποτελεί πάγια νομολογία του Δικαστηρίου. Τέτοιος σύνδεσμος υφίσταται όταν οι διακρίσεις αυτές είναι αντικειμενικώς αναγκαίες είτε για να αποφευχθεί ο κίνδυνος διαταράξεως της οικονομικής ισορροπίας του συστήματος κοινωνικής ασφάλισεως είτε για να εξασφαλισθεί η συνοχή μεταξύ του συστήματος συντάξεων λόγω γήρατος και του συστήματος των άλλων παροχών²⁰. Η απάντηση στο ερώτημα αν η διάκριση αυτή τελεί σε αντικειμενική και αναγκαία συνάρτηση προς τις διαφορετικές συντάξιμες ηλικίες, που ορίζονται για τα δύο φύλα, είναι επίσης της αρμοδιότητας του εθνικού δικαστηρίου. Πάντως, το Δικαστήριο, μπορεί να παρά-

18 — Απόφαση της 5ης Μαρτίου 1998, C-160/96 (Συλλογή 1998, σ. I-843, σκέψη 19), καθώς και απόφαση της 8ης Μαρτίου 2001, C-215/99, Jauch (Συλλογή 2001, σ. I-1901, σκέψη 25).

19 — Βλ. υποθέσεις Buchner κ.λπ. (παραπεμπία στην υποσημείωση 5) και Ferreira Alvite (παραπεμπία στην υποσημείωση 13).

20 — Βλ. π.χ. υπόθεση Buchner κ.λπ. (παραπεμπία στην υποσημείωση 5, σκέψεις 25 και 26), υπόθεση Thomas (παραπεμπία στην υποσημείωση 16, σκέψεις 20 και 12) ή υπόθεση Graham (παραπεμπία στην υποσημείωση 10, σκέψεις 11 και 12).

σχει στο εθνικό δικαστήριο ενδείξεις διευκολύνουσες την απόφασή του²¹.

37. Στην προκειμένη περίπτωση, ο κίνδυνος διαταράξεως του οικονομικού συστήματος κοινωνικής ασφάλισης δεν μπορεί να αποτελέσει επιχείρημα ικανό να δικαιολογήσει τη διαφοροποίηση της ηλικίας συνταξιοδότησεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά τη λήψη της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας. Όπως εκθέτει το αιτούν δικαστήριο στη διάταξή του, το ποσοστό των προώρων συντάξεων γήρατος λόγω ανεργίας που καταβλήθηκαν τον Δεκέμβριο 2001 στις συνολικώς καταβληθείσες συντάξεις γήρατος και πρόωρες συντάξεις γήρατος ανερχόταν μόλις στο 1,2 %. Για τον λόγο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό το υποστηριζόμενο από το αιτούν δικαστήριο και την Επιτροπή, ότι η κατάργηση της διακρίσεως, για την οποία πρόκειται στην παρούσα υπόθεση, δεν θα έχει σοβαρές επιπτώσεις επί της οικονομικής ισορροπίας του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

38. Απομένει να ερευνηθεί στη συνέχεια το ζήτημα της συνοχής. Ως προς το ζήτημα αυτό, μπορεί να γίνει επίκληση της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως *Balestra*²². Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη διάκριση «τελεί όντως σε αντικειμενική συνάρτηση προς τον ορισμό συντάξιμης ηλικίας διαφορετικής για τις γυναίκες και για τους άνδρες, καθ' όσον αποτελεί άμεση απόρροια του γεγονότος ότι αυτή ορίζεται στο 55ο έτος για τις μεν και στο 60ό για τους δε. Ο δε κανόνας, που ισχύει τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες, είναι ότι μπορούν

να αξιώσουν πρόωρη συνταξιοδότηση 5 το πολύ έτη πριν φτάσουν στην ηλικία κατά την οποία αποκτούν δικαίωμα συντάξεως λόγω συμπληρώσεως συντάξιμου χρόνου [...]». Η επιχειρηματολογία αυτή, μεταφερόμενη στην παρούσα υπόθεση, σημαίνει ότι η διαφορετική ηλικία για τη λήψη της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας τελεί σε αντικειμενική συνάρτηση με την ηλικία συνταξιοδότησεως, δεδομένου ότι οι άνδρες και οι γυναίκες μπορούν να αξιώσουν πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας 3,5 εκάστοτε έτη πριν τη συμπλήρωση της νόμμης ηλικίας συνταξιοδότησεως. Η ηλικία αυτή είναι στην Αυστρία για τους άνδρες το 65ο έτος και για τις γυναίκες το 60ό έτος της ηλικίας.

39. Οι παροχές βρίσκονται επίσης σε αναγκαία συνάρτηση μεταξύ τους. Η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ένα εισόδημα στο πρόσωπο που είναι ήδη για ορισμένο διάστημα άνεργο και είναι δύσκολο ή αδύνατο να επανενταχθεί στην αγορά εργασίας, δεν έχει όμως ακόμη φτάσει στη νόμμη ηλικία συνταξιοδότησεως²³. Αυτό προκύπτει και από το γεγονός ότι το αιτούν δικαστήριο, η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Επιτροπή υποστήριξαν ότι η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας αποτελεί μεταβατική βοήθεια για ηλικιωμένους ανέργους μέχρι τη συμπλήρωση της νόμμης ηλικίας συνταξιοδότησεως. Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ηλικία συνταξιοδότησεως για την πρόωρη σύνταξη λόγω ανεργίας συνδέεται αντικειμενικώς και αναγκαιώς με την ηλικία λήψεως της κανονικής συντάξεως, διότι η στατιστική πιθανότητα ανευρέσεως νέας θέσεως εργασίας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό και

21 — Απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 1997, C-139/95, *Balestra* (Συλλογή 1997, σ. I-549, σκέψη 39).

22 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 21, σκέψη 40.

23 — Βλ. σχετικά και την επιχειρηματολογία του Δικαστηρίου στην απόφαση επί της υποθέσεως *Balestra* (παρατεθείσα στην υποσημείωση 21, σκέψη 41).

από το πότε ο (η) ασφαλισμένος(η) μπορεί να αξιώσει την κανονική σύνταξη γήρατος. Πράγματι, οι εργοδότες κατά κανόνα διάκεινται περισσότερο αρνητικά στη σύναψη σχέσεως απασχολήσεως με πρόσωπα για τα οποία επίκειται η συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησεως, παρά με πρόσωπα που θα έχουν ακόμη για μεγάλο χρονικό διάστημα επαγγελματική δραστηριότητα. Ο κίνδυνος μη ανευρέσεως πλέον απασχολήσεως μέχρι τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως εξαρτάται συνεπώς σε μεγάλο βαθμό και από την εκάστοτε ισχύουσα ηλικία συνταξιοδότησεως. Το επιχείρημα αυτό είναι πειστικό.

40. Μεταξύ των δύο παροχών υπάρχει σχέση, στο μέτρο που η συνήθης σύνταξη γήρατος υποκαθιστά την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας όταν οι ενδιαφερόμενοι συμπληρώσουν τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως. Στην υπόθεση Graham η κατάσταση ήταν παρόμοια με αυτή της παρούσας διαδικασίας. Το Δικαστήριο δέχθηκε σχετικά²⁴ «ότι, δεδομένου ότι οι παροχές αναπηρίας σκοπούν να αντικαταστήσουν το εισόδημα που εξασφαλίζει η επαγγελματική δραστηριότητα, τίποτε δεν εμποδίζει ένα κράτος μέλος να προβλέπει τη διακοπή της καταβολής τους και την αντικατάστασή τους από τη σύνταξη γήρατος, από τη στιγμή που οι δικαιούχοι θα σταματούσαν οπωσδήποτε να εργάζονται, λόγω συμπληρώσεως της ηλικίας συνταξιοδότησεως». Αυτό σημαίνει ότι και στην παρούσα υπόθεση μπορεί, από το γεγονός ότι η μια παροχή, με τη συμπλήρωση ορισμένης ηλικίας, αντικαθιστά την άλλη, να συναχθεί ότι οι δύο παροχές συνδέονται αναγκαιώς μεταξύ τους.

41. Στην υπόθεση Buchner²⁵, την οποία επικαλέστηκαν επανειλημμένα οι διάδικοι της κύριας δίκης, το Δικαστήριο αγνόηθηκε την ύπαρξη συνοχής μεταξύ της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανικανότητας προς εργασία και της συντάξεως γήρατος λόγω συμπληρώσεως συντάξιμου χρόνου. Η Αυστριακή Κυβέρνηση θεωρεί ότι τα κριτήρια που διαμόρφωσε το Δικαστήριο σχετικά με τη συνοχή στην υπόθεση Buchner δεν μπορούν να ισχύσουν στην παρούσα υπόθεση. Η άποψη αυτή είναι ορθή. Στην προαναφερθείσα υπόθεση, η αξίωση για πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανικανότητας προς εργασία γεννιόταν για τις γυναίκες με τη συμπλήρωση του 55ου έτους της ηλικίας, δηλαδή 5 έτη πριν τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως, ενώ για τους άνδρες με τη συμπλήρωση του 57ου έτους της ηλικίας, δηλαδή 8 έτη πριν τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως. Όπως εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, για τη λήψη της πρόωρης συντάξεως γήρατος λόγω ανεργίας προβλεπόταν πάντοτε το ίδιο χρονικό διάστημα πριν τη συμπλήρωση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησεως, τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Όπως ορθά τονίζει η Αυστριακή Κυβέρνηση, η ηλικία συνταξιοδότησεως για την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας οριζόταν πάντοτε, και για τα δύο φύλα, σε 5 έτη και, μετά την παράλληλη αύξηση του ορίου ηλικίας με τον Sozialrechtsänderungsgesetz 2000, σε 3,5 έτη πριν την εκάστοτε νόμιμη ηλικία συνταξιοδότησεως.

42. Από τα επιχειρήματα αυτά μπορεί συνεπώς να συναχθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση υφίσταται συνοχή μεταξύ της ρυθμίσεως για τη σύνταξη γήρατος και της ρυθμίσεως για την πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας.

24 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 10, σκέψη 14.

25 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 5.

VI — Πρόταση

43. Για τους λόγους αυτούς, προτείνω να δοθεί η ακόλουθη απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof:

«Το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει εφαρμογή επί παροχής όπως η πρόωρη σύνταξη γήρατος λόγω ανεργίας, για την οποία καθορίζεται, στο εθνικό δίκαιο, διαφορετική ηλικία συνταξιοδότησεως για τους άνδρες και τις γυναίκες.»